

Arrest

nr. 299 059 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Nangarhar, district Achin, in het dorp Pan Sar. Je bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U bent verloofd sinds ongeveer vier jaar. Sinds de machtsovername door de Taliban is uw familie verhuisd naar de bazar van Achin, Ghanikhel. U verklaart dat ze werden lastig gevallen door de mensen, omwille van het feit dat uw broer bij de politie was. Hij werkte in een post in het district Hesarak. Na verschillende bedreigingen vanwege de Taliban om te stoppen met zijn werk, werd hij in 2016 gedood door de Taliban. Hij was op weg naar

huis met het openbaar vervoer en werd in de heuvels niet ver van jullie dorp gedood. Na de dood van uw broer stopte u met uw scholing. U had een kleine winkel. Daar kwamen soms Taliban om iets te kopen. Ze zeiden dat ze op de hoogte waren dat uw broer bij de nationale politie was. Op een gegeven moment was er een drone –aanval op de Taliban. U kreeg een brief waarin u beschuldigd werd van spionage. U diende zich te presenteren bij de rechtbank. U heeft dit niet gedaan uit angst. Uw ouders gaven u wat geld en hiermee verliet u in 2016 Afghanistan. U was toen nog minderjarig. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 21/09/2021. U verklaart dat u een eerdere asielaanvraag deed in Frankrijk en dat u eveneens vingerafdrukken gaf in Bulgarije.

U verklaart dat uw jongere broer H.(...) een drietal weken geleden door de Taliban werd meegenomen en hij sindsdien spoorloos is.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben vanwege de Taliban om genoemde problemen, maar tevens omdat u al jaren weg bent uit Afghanistan, u daardoor veranderd bent en zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de regels van de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara (kopie) en deze van uw vader (kopie), twee foto's van uzelf in het opvangcentrum, een attestatie van de nationale politie van uw broer, foto's van uw broer met vrienden in uniform, een foto van uw overleden broer, alsook een foto van uw jongere broer, alsook twee dreigbrieven dd. 08/01/1437 (Islamitische kalender komt overeen met 22/10/2015) en 22/11/1437 (augustus 2016).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees voor vervolging op een valse beschuldiging van spionage door de Taliban. Deze zou verband houden met het feit dat uw oudste broer bij de politie was. Hij zou hierom zijn gedood door de Taliban. De feiten zouden zich hebben voorgedaan in 1394 (2015 of 2016) toen u Afghanistan verliet (CG p.4).

Aangaande het profiel van uw broer, dient te worden vastgesteld dat u dit niet voldoende concreet aantoonst. U verklaart dat hij drie tot vier jaar bij de politie was (CG p.11), in een checkpost op de heuvel Charchan in het district Hesarak (CG p.5 en p.10). Meer informatie heeft u niet. U legt een attestatie neer van het Ministerie van Binnenlandse zaken (Afghan National police), op naam van uw broer, doch het attest is, met uitzondering van de hoofdding, nauwelijks leesbaar (CG p. 10). Ook de foto is zeer vaag. Het gaat vermoedelijk over een trainingsattest van de periode van de eerste maand 1390 (maart 2011) tot de eerste maand van 1391 (maart 2012) (CG p.10). Verder legt u twee foto's neer van uw broer met enkele collega's. De foto's zijn dermate vaag dat nauwelijks zichtbaar is wie erop staat of welk uniform de mannen aan hebben. U weet niet wie de anderen op de foto zijn, noch waar die getrokken is (CG p.9-10).

U verklaart dat uw broer werd gedood in 2016 (CG p.5), nadat hij geen gehoor had gegeven aan de dreigbrief die hem opriep te stoppen met zijn werk (CG p.11). De dreigbrief die u neerlegt dateert van 22 oktober 2015 (CG p.11). Uw verklaringen over de context waarin uw broer zou zijn gedood, zijn bevreemdend. Uw broer zou op weg naar huis zijn geweest en in de buurt zijn neergeschoten (CG p.6 en p.11). Niemand zou uw familie persoonlijk op de hoogte hebben gebracht. U verklaart hierover dat de schoten te horen waren tot aan uw huis, dat er veel mensen op afkwamen. Wanneer er wordt

doorgevraagd (CG p.11) stelt u dat het lichaam van uw broer werd gevonden in de heuvels van een buurdorp. Dat niemand iets zou gezien hebben is weinig aannemelijk, gezien hij met openbaar vervoer naar huis was gekomen. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingzaken (zie DVZ vragenlijst) verklaarde u bovendien dat hij onderweg was tegengehouden door de Taliban, terwijl u nu verklaart dat niemand informatie had. Over de context van de dood van uw broer, geeft u minimale informatie, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat het al jaren geleden is, dat uw broer zou zijn gedood én u nog jong was toen u Afghanistan verliet. U legt een foto neer van uw overleden broer. Hierbij moet toch worden opgemerkt dat, zelfs indien het een foto is van uw broer, deze niets zegt over de context van het overlijden.

Verder, maakt u in het geheel niet aannemelijk dat u het land heeft verlaten naar aanleiding van een valse beschuldiging vanwege de Taliban. U verklaart dat u ongeveer zeven tot acht maanden na de brief gericht aan uw broer, zelf een dreigbrief kreeg van de Taliban (CG p.11). U legt deze brief dd. 22/11/1437 (augustus 2016) neer. Hierin staat dat u ervan beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn voor een drone-aanval op de strijders van de Taliban (CG p. 11). Dit is toch niet waarschijnlijk. U was toen 16 of 17 jaar oud en u werkte in uw winkeltje (CG p.7). U verklaart dat er ook geregeld Taliban iets kwamen kopen en dat ze dan te kennen gaven, dat ze op de hoogte waren van uw broer bij de politie. Echter, u gevraagd of u werd beschuldigd omwille van het profiel van uw broer, ontkent u dit (CG p.8), doch u verklaart dat uw familie werd gezien als anti-Taliban. Wat er ook van zij, het is weinig aannemelijk dat de Taliban u per brief zouden beschuldigen en u niet persoonlijk zou hebben aangesproken in het geval ze overtuigd waren dat u hen had verklikt (CG p.7 en p.8). Bovendien was er in hoofde van de Taliban al afgerekend met uw broer en was er dus voor hen geen enkele reden om u, zijnde een jonge kerel, te beschuldigen. Over de in de brief vermelde drone-aanval heeft u geen idee (CG p.8). U weet niet wie op dat moment de belangrijkste Taliban – commandant was in uw regio (CG p.11). U gevraagd waar de rechtbank van de Taliban, waar u zich volgens de brief diende aan te melden, blijft u het antwoord schuldig (CG p.7) en maakt u een wilde gok dat die rechtbank zich wellicht in Jalalabad bevindt, wat in de periode voor de machtsovername uitgesloten was. Uw verklaringen inzake uw ingeroepen vrees overtuigen niet.

Verder maakt u niet aannemelijk dat anno 2023 er nog een vrees zou zijn vanwege de door u genoemde elementen van vrees anno 2016. Aangaande uw verklaringen over recente gebeurtenissen die uw familie zouden hebben getroffen, met name dat ze het dorp hebben verlaten (CG p.4) en uw jongere broer spoorloos is sinds hij enkele weken geleden zou zijn opgepakt door de Taliban (CG p.8), moet het volgende worden opgemerkt. Ten eerste stelt u niet te weten of er na uw vertrek problemen zijn geweest voor uw familie, vanwege de Taliban (CG p.12). U gevraagd welke problemen er voor uw familie waren tussen 2016-2019 (CG p.8), wijst u erop dat de imams in het dorp banden hadden met de Taliban en dat vele dorpelingen uw familie niet genegen waren omdat uw ouders ideologisch aan jullie kant stonden. Uw verklaringen zijn heel vaag maar mogelijks verwijst u dan toch naar de voormalige job van uw overleden broer. Het is weinig aannemelijk dat dit de reden van vertrek zou zijn uit jullie dorp, ruim zeven jaar na uw vertrek uit het land. Inzake de verdwijning van uw jongste broer, kan u niet voldoende uitleggen wat er is gebeurd en om welke reden de Taliban uw broer zou hebben meegenomen uit het huis waar ze verbleven in Ganikhel (CG p.8 en p.12).

Aangaande de door u aangehaalde “verwestering” waardoor het voor u onmogelijk is om na zeven jaar rondzwerven buiten Afghanistan, en binnen Europa vanaf 2016, moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om op overtuigende wijze aan te tonen in welke mate dit lange verblijf u veranderd heeft, in die mate dat u zich niet meer kan aanpassen aan een leven onder de Taliban en/of het een probleem zou scheppen bij terugkeer. U stelt dat uw geest veranderd is, maar u gevraagd wat u daar concreet mee bedoelt en hoe deze verandering zich toont, kan u niet goed antwoorden (CG p. 12-14). U stelt dat de Taliban uw vijand zijn, omdat ze één broer hebben gedood en de andere meegenomen, wat onvoldoende werd aangetoond. U opnieuw gevraagd naar uw levenswijze hier, stelt u dat u veranderd bent, dat u echt niet onder de Taliban kan leven omdat u sinds uw jeugd in Europa bent. U verwijst naar het feit dat u in de weekeindes rookt en geregeld alcohol drinkt en legt twee foto's neer om dit aan te tonen. Deze gedragingen wijzen echter niet of een fundamentele wijziging van houding en gedrag zoals omvat in het begrip verwestering. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U verklaart zich moslim net zoals de overgrote meerderheid van de Afghanen, u bent van Pashtunse origine, overigens de grootste meerderheidsgroep in Afghanistan. U spreekt Pashtu en Dari, de landstalen van Afghanistan, andere talen spreekt u niet (CG, p.2). Uit uw Facebook –profiel (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat u bijna louter Afghaanse vrienden heeft. Uit uw profiel blijkt eveneens dat u nog heel erg gericht bent op Afghanistan. U verklaart

dat u zich vier jaar geleden, terwijl u al enkele jaren in Europa was, verloofd heeft met een Afghaanse meisje uit je dorp, op basis van de keuze van uw ouders (CG p.6). Hieruit blijkt dat u zich toch nog kan inschrijven in de culturele waarden en tradities van uw land, of zich er alleszins niet tegen verzet. Met uitzondering van het eerste jaar van uw vertrek heeft u regelmatig contact onderhouden met uw familie (CG p.4).

Tot slot, aangaande de door u ingeroepen leeftijd waarop u Afghanistan heeft verlaten, verklaart u ten aanzien van het CGVS dat u toen ongeveer 16 of 17 jaar was (CG p.3). Echter, u heeft in verschillende landen verschillende geboortejaren opgegeven gaande van 1993 tot 1997 (zie stukken in het administratieve dossier). In België verklaart u geboren te zijn in het jaar 2000. U geconfronteerd met uw verklaringen in diverse landen (CG p.3), zegt u niet te weten waarom u dat zo heeft gezegd. De taskara die u neerlegt stelt dan weer dat u op basis van uiterlijke kenmerken 8 jaar oud was in 1388, d.i. geboren in 1380 (2001 of 2002). U verklaart heden 22 jaar te zijn, maar gezien u niet consequent hetzelfde geboortjaar heeft vermeld, kan de verklaring over uw leeftijd beschouwd worden als een benadering en bent u mogelijk ouder.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijke heeft gemaakt en bijgevolg wordt u de hoedanigheid van Vluchteling geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar

het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en

aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Ook laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp

nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-of 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U spreekt Pashtu en Dari, de landstalen van Afghanistan, andere talen spreekt u niet (CG, p.2). U bent een moslim, net zoals de meerderheid van de Afghanen. U bent van Pashtunse origine dewelke ook de grootste meerderheidsgroep is in Afghanistan. Bovenstaand werd ook al gemotiveerd om welke redenen niet kan worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara en deze van uw vader, zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit die niet onomstotelijk vaststaat (zie

supra). Het attest van uw broer, alsook zijn foto's werden bovenstaand besproken, idem voor uw eigen foto's. De foto van uw jongste broer staat op zich. De dreigbrieven van de Taliban werden bovenstaand besproken. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten heel weinig bewijswaarde hebben, aangezien tegen betaling gelijk welk document kan worden verkregen via corruptie en/of op de zwarte markt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Documenten hebben slechts bewijswaarde indien ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "48 tot en met 48/7" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen "1 tot 4" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees voor vervolging op een valse beschuldiging van spionage door de Taliban. Deze zou verband houden met het feit dat uw oudste broer bij de politie was. Hij zou hierom zijn gedood door de Taliban. De feiten zouden zich hebben voorgedaan in 1394 (2015 of 2016) toen u Afghanistan verliet (CG p.4).

Aangaande het profiel van uw broer, dient te worden vastgesteld dat u dit niet voldoende concreet aantoonst. U verklaart dat hij drie tot vier jaar bij de politie was (CG p.11), in een checkpost op de heuvel Charchan in het district Hesarak (CG p.5 en p.10). Meer informatie heeft u niet. U legt een attestatie neer van het Ministerie van Binnenlandse zaken (Afghan National police), op naam van uw broer, doch het attest is, met uitzondering van de hoofdding, nauwelijks leesbaar (CG p. 10). Ook de foto is zeer vaag. Het gaat vermoedelijk over een trainingsattest van de periode van de eerste maand 1390 (maart 2011) tot de eerste maand van 1391 (maart 2012) (CG p.10). Verder legt u twee foto's neer van uw broer met enkele collega's. De foto's zijn dermate vaag dat nauwelijks zichtbaar is wie erop staat of welk uniform de mannen aan hebben. U weet niet wie de anderen op de foto zijn, noch waar die getrokken is (CG p.9-10).

U verklaart dat uw broer werd gedood in 2016 (CG p.5), nadat hij geen gehoor had gegeven aan de dreigbrief die hem opriep te stoppen met zijn werk (CG p.11). De dreigbrief die u neerlegt dateert van 22 oktober 2015 (CG p.11). Uw verklaringen over de context waarin uw broer zou zijn gedood, zijn

bevreemdend. Uw broer zou op weg naar huis zijn geweest en in de buurt zijn neergeschoten (CG p.6 en p.11). Niemand zou uw familie persoonlijk op de hoogte hebben gebracht. U verklaart hierover dat de schoten te horen waren tot aan uw huis, dat er veel mensen op afkwamen. Wanneer er wordt doorgevraagd (CG p.11) stelt u dat het lichaam van uw broer werd gevonden in de heuvels van een buurdorp. Dat niemand iets zou gezien hebben is weinig aannemelijk, gezien hij met openbaar vervoer naar huis was gekomen. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingzaken (zie DVZ vragenlijst) verklaarde u bovendien dat hij onderweg was tegengehouden door de Taliban, terwijl u nu verklaart dat niemand informatie had. Over de context van de dood van uw broer, geeft u minimale informatie, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat het al jaren geleden is, dat uw broer zou zijn gedood én u nog jong was toen u Afghanistan verliet. U legt een foto neer van uw overleden broer. Hierbij moet toch worden opgemerkt dat, zelfs indien het een foto is van uw broer, deze niets zegt over de context van het overlijden.

Verder, maakt u in het geheel niet aannemelijk dat u het land heeft verlaten naar aanleiding van een valse beschuldiging vanwege de Taliban. U verklaart dat u ongeveer zeven tot acht maanden na de brief gericht aan uw broer, zelf een dreigbrief kreeg van de Taliban (CG p.11). U legt deze brief dd. 22/11/1437 (augustus 2016) neer. Hierin staat dat u ervan beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn voor een drone-aanval op de strijders van de Taliban (CG p. 11). Dit is toch niet waarschijnlijk. U was toen 16 of 17 jaar oud en u werkte in uw winkeltje (CG p.7). U verklaart dat er ook geregeld Taliban iets kwamen kopen en dat ze dan te kennen gaven, dat ze op de hoogte waren van uw broer bij de politie. Echter, u gevraagd of u werd beschuldigd omwille van het profiel van uw broer, ontkent u dit (CG p.8), doch u verklaart dat uw familie werd gezien als anti-Taliban. Wat er ook van zij, het is weinig aannemelijk dat de Taliban u per brief zouden beschuldigen en u niet persoonlijk zou hebben aangesproken in het geval ze overtuigd waren dat u hen had verklikt (CG p.7 en p.8). Bovendien was er in hoofde van de Taliban al afgerekend met uw broer en was er dus voor hen geen enkele reden om u, zijnde een jonge kerel, te beschuldigen. Over de in de brief vermelde drone-aanval heeft u geen idee (CG p.8). U weet niet wie op dat moment de belangrijkste Taliban – commandant was in uw regio (CG p.11). U gevraagd waar de rechtbank van de Taliban, waar u zich volgens de brief diende aan te melden, blijft u het antwoord schuldig (CG p.7) en maakt u een wilde gok dat die rechtbank zich wellicht in Jalalabad bevindt, wat in de periode voor de machtsovername uitgesloten was. Uw verklaringen inzake uw ingeroepen vrees overtuigen niet.

Verder maakt u niet aannemelijk dat anno 2023 er nog een vrees zou zijn vanwege de door u genoemde elementen van vrees anno 2016. Aangaande uw verklaringen over recente gebeurtenissen die uw familie zouden hebben getroffen, met name dat ze het dorp hebben verlaten (CG p.4) en uw jongere broer spoorloos is sinds hij enkele weken geleden zou zijn opgepakt door de Taliban (CG p.8), moet het volgende worden opgemerkt. Ten eerste stelt u niet te weten of er na uw vertrek problemen zijn geweest voor uw familie, vanwege de Taliban (CG p.12). U gevraagd welke problemen er voor uw familie waren tussen 2016-2019 (CG p.8), wijst u erop dat de imams in het dorp banden hadden met de Taliban en dat vele dorpelingen uw familie niet genegen waren omdat uw ouders ideologisch aan jullie kant stonden. Uw verklaringen zijn heel vaag maar mogelijks verwijst u dan toch naar de voormalige job van uw overleden broer. Het is weinig aannemelijk dat dit de reden van vertrek zou zijn uit jullie dorp, ruim zeven jaar na uw vertrek uit het land. Inzake de verdwijning van uw jongste broer, kan u niet voldoende uitleggen wat er is gebeurd en om welke reden de Taliban uw broer zou hebben meegenomen uit het huis waar ze verbleven in Ganikhel (CG p.8 en p.12).

Aangaande de door u aangehaalde “verwestering” waardoor het voor u onmogelijk is om na zeven jaar rondzwerven buiten Afghanistan, en binnen Europa vanaf 2016, moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om op overtuigende wijze aan te tonen in welke mate dit lange verblijf u veranderd heeft, in die mate dat u zich niet meer kan aanpassen aan een leven onder de Taliban en/of het een probleem zou scheppen bij terugkeer. U stelt dat uw geest veranderd is, maar u gevraagd wat u daar concreet mee bedoelt en hoe deze verandering zich toont, kan u niet goed antwoorden (CG p. 12-14). U stelt dat de Taliban uw vijand zijn, omdat ze één broer hebben gedood en de andere meegenomen, wat onvoldoende werd aangetoond. U opnieuw gevraagd naar uw levenswijze hier, stelt u dat u veranderd bent, dat u echt niet onder de Taliban kan leven omdat u sinds uw jeugd in Europa bent. U verwijst naar het feit dat u in de weekeindes rookt en geregeld alcohol drinkt en legt twee foto's neer om dit aan te tonen. Deze gedragingen wijzen echter niet of een fundamentele wijziging van houding en gedrag zoals omvat in het begrip verwestering. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U verklaart zich moslim net zoals de overgrote meerderheid van de Afghanen, u bent van Pashtunse origine, overigens de grootste meerderheidsgroep in Afghanistan. U

spreekt Pashtu en Dari, de landstalen van Afghanistan, andere talen spreekt u niet (CG, p.2). Uit uw Facebook –profiel (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat u bijna louter Afghaanse vrienden heeft. Uit uw profiel blijkt eveneens dat u nog heel erg gericht bent op Afghanistan. U verklaart dat u zich vier jaar geleden, terwijl u al enkele jaren in Europa was, verloofd heeft met een Afghaanse meisje uit je dorp, op basis van de keuze van uw ouders (CG p.6). Hieruit blijkt dat u zich toch nog kan inschrijven in de culturele waarden en tradities van uw land, of zich er alleszins niet tegen verzet. Met uitzondering van het eerste jaar van uw vertrek heeft u regelmatig contact onderhouden met uw familie (CG p.4).

Tot slot, aangaande de door u ingeroepen leeftijd waarop u Afghanistan heeft verlaten, verklaart u ten aanzien van het CGVS dat u toen ongeveer 16 of 17 jaar was (CG p.3). Echter, u heeft in verschillende landen verschillende geboortejaren opgegeven gaande van 1993 tot 1997 (zie stukken in het administratieve dossier). In België verklaart u geboren te zijn in het jaar 2000. U geconfronteerd met uw verklaringen in diverse landen (CG p.3), zegt u niet te weten waarom u dat zo heeft gezegd. De taskara die u neerlegt stelt dan weer dat u op basis van uiterlijke kenmerken 8 jaar oud was in 1388, d.i. geboren in 1380 (2001 of 2002). U verklaart heden 22 jaar te zijn, maar gezien u niet consequent hetzelfde geboortjaar heeft vermeld, kan de verklaring over uw leeftijd beschouwd worden als een benadering en bent u mogelijks ouder.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijke heeft gemaakt en bijgevolg wordt u de hoedanigheid van Vluchteling geweigerd.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker geeft wat betreft de vaststellingen aangaande de door verzoeker ingeroepen leeftijd waarop hij Afghanistan heeft verlaten, aan dat hij afkomstig is uit een cultuur en context waarin het kalendersysteem aanzienlijk verschilt van het systeem dat gebruikt wordt in de westerse regio's waardoor zijn begrip van de Gregoriaanse kalender kan beperkt zijn vanwege dit culturele verschil.

Hiermee overtuigt verzoeker niet, aangezien hij zelf degene is die in zijn verklaringen consequent de Gregoriaanse kalender gebruikt. Bijgevolg kan verzoeker thans niet ernstig voorhouden dat zijn begrip van de westerse kalender beperkt is. Waar wordt gesteld dat *“bepaalde inconsistenties in hoe hij data waarneemt of schat niet geïnterpreteerd moeten worden als een opzettelijke poging tot misleiding”* gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen motivering met betrekking tot zijn leeftijd bevat in die zin dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd bestempeld worden als een *“opzettelijke poging tot misleiding”*. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat, gelet op verzoekers verklaringen en dit in de verschillende landen met betrekking tot zijn leeftijd, zijn verklaring heden 22 jaar te zijn, eerder beschouwd moet worden als een benadering en dat verzoeker mogelijks ouder is. Hieruit volgt trouwens dat zijn verklaring Afghanistan op 16 à 17 jarige leeftijd te hebben verlaten ook wat verhoogd moet worden.

De door verzoeker aangehaalde verschillende omstandigheden in verband met zijn levenspad in Afghanistan waardoor hij niet in staat was om zijn leeftijd met zekerheid te bevestigen op het moment van zijn verzoek om internationale bescherming, worden door verzoeker geenszins concreet toegelicht.

Verzoeker beperkt zich verder slechts tot het aanhalen van het ontbreken van officiële documenten die zijn geboortedatum volgens de Gregoriaanse kalender konden bevestigen evenals *“verstoringen veroorzaakt door tumultueuze gebeurtenissen in zijn oorspronkelijke regio”*, doch toont hiermee niet aan dat hij doorheen de tijd niet in staat of bij machte was eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn geboortedatum en leeftijd.

Verzoeker voert verder aan dat het van essentieel belang is om bijzondere aandacht te besteden aan de beperkte omgeving waarin het interview met de asielzoeker plaatsvond. Verzoeker zet desbetreffend het volgende uiteen: *“Het is cruciaal om op te merken dat de enige interactie die hij had met de beschermingsambtenaar beperkt was tot een tijdsbestek van drie uur. Deze tijdsbeperking bleek ongunstig en stond de ambtenaar niet toe om diepgaand in te gaan op de complexiteiten van het leven van de asielzoeker, noch om met de nodige precisie de cruciale details te onderzoeken met betrekking tot zijn achtergrond en situatie. Wanneer men de inherent complexe en genuanceerde aard van dergelijke asielaanvragen in overweging neemt, is het onbetwistbaar dat de toegewezen tijd voor een interview een bepalende rol kan spelen in de kwaliteit en diepgang van de informatie die door de asielzoeker wordt verstrekt.*

In een ideale situatie, als er ruimere tijdslots waren gereserveerd voor interviews, zou de asielzoeker de gelegenheid hebben gehad om met meer precisie en uitgebreidheid de hartverscheurende details te onthullen rondom het tragische overlijden van zijn broer. Het is noodzakelijk te begrijpen dat de emotionele complexiteit en de inherente gevoeligheid van dergelijke verhalen een geschikte ruimte vereisen om op de juiste wijze te worden verkend en geuit. Met slechts drie uur tot zijn beschikking, kon de ambtenaar niet diep ingaan op alle relevante aspecten van het verhaal van de asielzoeker.

Niettemin is het van cruciaal belang te benadrukken dat de onduidelijkheden rondom de omstandigheden van het overlijden van zijn broer op geen enkele wijze twijfel zouden moeten werpen over de geloofwaardigheid van het gehele verhaal van de asielzoeker. De elementen en ervaringen die hij heeft gedeeld, blijven ongeacht de beperkte tijdsomstandigheden authentiek en coherent. Het is essentieel om rekening te houden met het feit dat tijdsdruk onvermijdelijk van invloed kan zijn op de capaciteit van de asielzoeker om uitvoerige details te verstrekken, met name tijdens het eerste gesprek met de autoriteiten. De impact van deze tijdsbeperking op de perceptie van de geloofwaardigheid van de asielzoeker mag niet worden onderschat. De levens en verhalen van asielzoekenden zijn vaak complex, genuanceerd en doordrenkt van diepgaande emoties. Het opbouwen van vertrouwen en begrip om deze verhalen te verkennen kan worden bevorderd door diepgaande en goed afgestemde interviews. Het is dan ook van groot belang om deze elementen in overweging te nemen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielverzoek van de betreffende persoon."

Voor zover verzoeker van mening is dat zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kort was, blijkt uit het administratief dossier dat het persoonlijk onderhoud een duurtijd had van drieënhalve uur. Overigens dient te worden opgemerkt dat aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of verzoeker nog iets wenste toe te voegen, doch dat niets werd genoteerd. Ook werd aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan verzoekers raadsman gevraagd of deze nog iets wenste toe te voegen, die hier wel op inging en een eerder gegeven antwoord van verzoeker verduidelijkte en bepaalde elementen onderlijnde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoekers raadsman gaf noch op het einde, noch tijdens het onderhoud aan dat het onderhoud van die aard was dat de *protection officer* niet diepgaand kon ingaan op de complexiteiten van het leven van verzoeker, noch om met de nodige precisie de cruciale details te onderzoeken met betrekking tot zijn achtergrond en situatie. Voor zover verzoeker laat uitschijnen dat hij onder druk werd gezet om korte antwoorden te geven en dat er een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke hij zijn asielmotieven diende uiteen te zetten en het onderhoud diende te worden afgewerkt, kan hiervoor geen enkele indicatie gevonden worden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker toont concreet ook niet aan waar de duur van het onderhoud zijn concrete verklaringen zou kunnen hebben beïnvloed.

Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat hij met meer tijd de gelegenheid zou hebben gehad om met meer precisie en uitgebreidheid de hartverscheurende details te onthullen rondom het tragische overlijden van zijn broer, doch licht dit verder niet concreet toe. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van zijn problemen aannemelijk te maken. Verzoeker kan met zijn algemeen betoog in het verzoekschrift dan ook niet aantonen dat hij hiertoe niet in de mogelijkheid werd gesteld. De stelling dat verzoekers verklaringen mogelijks het gevolg zijn van de omstandigheden tijdens het onderhoud, is slechts een hypothetische bewering, die niet concreet wordt aangetoond noch blijkt uit het administratief dossier.

Waar verzoeker naar zijn individuele omstandigheden verwijst in de zin dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd, slechts naar de derde klas ging en niet kan lezen of schrijven, hij jong was op het ogenblik van vertrek uit Afghanistan (naar eigen zeggen 16 à 17 jaar oud), zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont en nog problemen kent met de taliban, kan hij voorgaande vaststellingen niet verschonen of verklaren.

Zelfs van jonge personen met een geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Verzoekers leeftijd en beperkte scholing kunnen zijn onwetendheid, ongeloofwaardige verklaringen en vaagheid dan ook geenszins verschonen. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Waar verzoeker bovendien de problemen die zijn familie met de taliban zou hebben aanhaalt, gaat hij eraan voorbij dat duidelijk werd vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij van oordeel is dat de ingediende stukken onvoldoende zijn aangezien blijkt dat alle documenten in Afghanistan illegaal kunnen worden verkregen, gaat verzoeker

voorbij aan de concrete motivering met betrekking tot de voorgelegde documenten. Deze worden hier hernomen:

“Aangaande het profiel van uw broer, dient te worden vastgesteld dat u dit niet voldoende concreet aantoon. U verklaart dat hij drie tot vier jaar bij de politie was (CG p.11), in een checkpoint op de heuvel Charchan in het district Hesarak (CG p.5 en p.10). Meer informatie heeft u niet. U legt een attestatie neer van het Ministerie van Binnenlandse zaken (Afghan National police), op naam van uw broer, doch het attest is, met uitzondering van de hoofdding, nauwelijks leesbaar (CG p. 10). Ook de foto is zeer vaag. Het gaat vermoedelijk over een trainingsattest van de periode van de eerste maand 1390 (maart 2011) tot de eerste maand van 1391 (maart 2012) (CG p.10). Verder legt u twee foto's neer van uw broer met enkele collega's. De foto's zijn dermate vaag dat nauwelijks zichtbaar is wie erop staat of welk uniform de mannen aan hebben. U weet niet wie de anderen op de foto zijn, noch waar die getrokken is (CG p.9-10). (...)

U verklaart dat uw broer werd gedood in 2016 (CG p.5), nadat hij geen gehoor had gegeven aan de dreigbrief die hem opriep te stoppen met zijn werk (CG p.11). De dreigbrief die u neerlegt dateert van 22 oktober 2015 (CG p.11). Uw verklaringen over de context waarin uw broer zou zijn gedood, zijn bevreemdend. Uw broer zou op weg naar huis zijn geweest en in de buurt zijn neergeschoten (CG p.6 en p.11). Niemand zou uw familie persoonlijk op de hoogte hebben gebracht. U verklaart hierover dat de schoten te horen waren tot aan uw huis, dat er veel mensen op afkwamen. Wanneer er wordt doorgevraagd (CG p.11) stelt u dat het lichaam van uw broer werd gevonden in de heuvels van een buurdorp. Dat niemand iets zou gezien hebben is weinig aannemelijk, gezien hij met openbaar vervoer naar huis was gekomen. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingzaken (zie DVZ vragenlijst) verklaarde u bovendien dat hij onderweg was tegengehouden door de Taliban, terwijl u nu verklaart dat niemand informatie had. Over de context van de dood van uw broer, geeft u minimale informatie, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat het al jaren geleden is, dat uw broer zou zijn gedood én u nog jong was toen u Afghanistan verliet. U legt een foto neer van uw overleden broer. Hierbij moet toch worden opgemerkt dat, zelfs indien het een foto is van uw broer, deze niets zegt over de context van het overlijden. Verder, maakt u in het geheel niet aannemelijk dat u het land heeft verlaten naar aanleiding van een valse beschuldiging vanwege de Taliban. U verklaart dat u ongeveer zeven tot acht maanden na de brief gericht aan uw broer, zelf een dreigbrief kreeg van de Taliban (CG p.11). U legt deze brief dd. 22/11/1437 (augustus 2016) neer. Hierin staat dat u ervan beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn voor een drone-aanval op de strijders van de Taliban (CG p. 11). Dit is toch niet waarschijnlijk. U was toen 16 of 17 jaar oud en u werkte in uw winkeltje (CG p.7). U verklaart dat er ook geregeld Taliban iets kwamen kopen en dat ze dan te kennen gaven, dat ze op de hoogte waren van uw broer bij de politie. Echter, u gevraagd of u werd beschuldigd omwille van het profiel van uw broer, ontkent u dit (CG p.8), doch u verklaart dat uw familie werd gezien als anti-Taliban. Wat er ook van zij, het is weinig aannemelijk dat de Taliban u per brief zouden beschuldigen en u niet persoonlijk zou hebben aangesproken in het geval ze overtuigd waren dat u hen had verklikt (CG p.7 en p.8). Bovendien was er in hoofde van de Taliban al afgerekend met uw broer en was er dus voor hen geen enkele reden om u, zijnde een jonge kerel, te beschuldigen. Over de in de brief vermeldde drone-aanval heeft u geen idee (CG p.8). U weet niet wie op dat moment de belangrijkste Taliban – commandant was in uw regio (CG p.11). U gevraagd waar de rechtbank van de Taliban, waar u zich volgens de brief diende aan te melden, blijft u het antwoord schuldig (CG p.7) en maakt u een wilde gok dat die rechtbank zich wellicht in Jalalabad bevindt, wat in de periode voor de machtsovername uitgesloten was. Uw verklaringen inzake uw ingeroepen vrees overtuigen niet. (...)

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara en deze van uw vader, zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit die niet onomstotelijk vaststaat (zie supra). Het attest van uw broer, alsook zijn foto's werden bovenstaand besproken, idem voor uw eigen foto's. De foto van uw jongste broer staat op zich. De dreigbrieven van de Taliban werden bovenstaand besproken. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat Afgaanse documenten heel weinig bewijswaarde hebben, aangezien tegen betaling gelijk welk document kan worden verkregen via corruptie en/of op de zwarte markt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Documenten hebben slechts bewijswaarde indien ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is.”

Hieruit blijkt dat de door verzoeker neergelegde Afgaanse documenten wel degelijk concreet werden besproken in het licht van verzoekers eigen verklaringen. Het verweer dat deze documenten zonder een concrete en individuele analyse worden afgewezen kan dan ook niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing betreffende zijn voorgehouden vluchtrelaas te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijken, het

herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarnaast voert verzoeker in zijn verzoekschrift nog aan dat hij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege zijn (gepercipieerde) 'verwestering'. Hij vreest om bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden beschouwd als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en omwille hiervan te zullen worden vervolgd.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd. Immers komt hij niet verder dan het verwijzen naar het gegeven dat hij intussen meer dan twee jaar geleden Afghanistan heeft verlaten en naar zijn verblijf in Europa. Hij stelt voorts dat hij zich westers kleedt, dat hij geen baard heeft en een modern kapsel heeft alsook een openbaar Facebookprofiel waardoor hij zou kunnen gevonden worden. Ook stelt hij dat hij alle religies respecteert in België en samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht en volledig geïntegreerd is in de westerse cultuur hetgeen problematisch zal zijn bij terugkeer. Verzoeker geeft ook aan dat de *protection officer* hierover geen verdere vragen heeft gesteld en voegt bij een aanvullende nota een arbeidsovereenkomst en een getuigschrift van zijn school waarmee hij zijn integratie en verwestering aantoont.

Waar verzoeker erop wijst dat hem hierover geen vragen werden gesteld over zijn (gepercipieerde) verwestering, merkt de Raad op dat verzoeker middels huidig verzoekschrift en zijn aanvullende nota de mogelijkheid had om in dit verband elementen aan te reiken, zeker als hij van mening was dat hij in dit verband onvoldoende werd gehoord.

Verzoeker brengt geen enkele concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat hij alhier een westerse kleding- en haarstijl zou hebben, kan bezwaarlijk volstaan. De Raad wijst er hierbij nog op dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen.

Op basis van welke objectieve elementen verzoekers verblijf in België of in Afghanistan kan bekend geraken door zijn publiek Facebookprofiel, is de Raad niet duidelijk en wordt door verzoeker evenmin toegelicht. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of zijn volledige Facebookaccount te privatiseren of te verwijderen. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij persoonlijk gevisieerd wordt door de taliban noch dat ze actief op zoek naar hem zijn.

De niet nader gespecificeerde geperfectioneerde integratie en eigenmaking van de westerse waarden, missen de nodige concretisering. Met de stelling alle religies te respecteren en samen te leven met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht, en hier te werken en naar school te gaan, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat zijn ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekende partij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en dat zij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1, 4). Bovendien ging verzoeker er gedurende negen jaren naar school (Verklaring DVZ, vraag 11), heeft hij er gewerkt in zijn eigen winkel (Verklaring DVZ, vraag 12, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) en heeft verzoeker Afghanistan naar eigen zeggen minstens op zestien à zeventienjarige leeftijd verlaten en bracht hij derhalve daar zijn vormende jaren door.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in België (sinds september 2021) en rondzwervingen in Europa gedurende een vijftal jaren, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit zijn Facebookprofiel blijkt dat verzoeker bijna louter Afghaanse vrienden heeft en nog heel erg gericht is op Afghanistan. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij zich vier jaar geleden, terwijl hij al enkele jaren in Europa was, verloofd heeft met een Afghaanse meisje uit zijn dorp, op basis van de keuze van zijn ouders (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Hieruit blijkt dat verzoeker toch nog kan meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of zich er alleszins niet tegen verzet.

Ook met een loutere verwijzing naar zijn afkomst uit een ruraal gebied, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat hij geen enkele concrete informatie aanreikt, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit enige verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad moet vaststellen dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch dat hij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Nog daargelaten dat verzoeker in zijn land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat hem eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (Notities van het persoonlijk onderhoud,

p. 4) dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische

situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risikerende te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Wat betreft het door verzoeker vermeende gebrek aan actuele en objectieve informatie en zijn verwijzing desbetreffend naar voornoemd arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsook de UNHCR "*Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*" van februari 2022 en een kritische Nansen-nota van 23 juni 2022, oordeelt de Raad dat hij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in het verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel

nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij evenmin dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF